

Vijfde zondag Paastijd C

Hand. 14, 21-27

Apok 21,1-5a

Joh 13, 31-33a.34-35

Elkaar beminnen, zoals Jezus ons bemint

Als leerlingen van Jezus, willen wij leven vanuit de kracht van Zijn verrezen liefde, niet met woorden alleen, maar metterdaad. Maar hoe moeten wij dat toch doen? In Zijn afscheidsrede, tijdens het Laatste Avondmaal, heeft Jezus ons een zeer menselijke weg getoond. Hij zei: "Door elkaar lief te hebben, zoals Ik u heb liefgehad."

Het nieuwe van Jezus' gebod bestaat er niet zozeer in dat christenen mensen zijn die 'iedereen' graag willen zien; een soort ruime, universele liefde dus, over alle grenzen heen. Het nieuwe bestaat erin dat wij onze naaste leren liefhebben "zoals Hij ons heeft liefgehad", dat wil zeggen: naar "Zijn maat", met "Zijn intensiteit", op "Zijn manier". Wat zou dat dan kunnen betekenen? Want er bestaan veel soorten liefde: vrije liefde, ascetische liefde, platonische liefde... Maar wat zou nu typisch zijn voor de liefde "op Jezus' manier", voor de "christelijke" liefde dus?

Eerst en vooral is christelijke liefde gebaseerd op diepe dankbaarheid. Bij het begin van elk gebed of elke belangrijke daad drukte Jezus Zijn diepe dankbaarheid uit tegenover Zijn God en Vader. Wij geven zeker reeds veel van onszelf, maar wij ervaren vooral dat wij nog veel meer krijgen. Eigenlijk voelen wij ons overstelpt door genade, zodat wij ons soms afvragen: waar hebben wij die liefde toch verdiend? Wij hebben die helemaal niet verdiend. Wij krijgen die zomaar, gratis voor niets. Wij zijn dan ook onmetelijk dankbaar voor het gratis geschenk van Gods liefde voor ons, die ons de kracht geeft om zelf lief te hebben. Het tegenovergestelde van "dankbaarheid" is "veeleisendheid". De christelijke liefde is nooit veeleisend niet tegenover God en niet tegenover de anderen, maar integendeel steeds en vooral dankbaar.

Daarbij wil christelijk liefhebben ook zeggen: vergeven. Als wij oppervlakkig kijken, dan merken wij overal vooral fouten, tekorten en gebreken. Maar christelijke liefde ziet meer in de andere, kijkt doorheen zijn zwakheden en bespeurt de nieuwe mogelijkheden voor de toekomst, omdat de andere een goddelijke schat in zich draagt. Christelijke liefde vergeeft de kleinheid van de andere, uiteindelijk omdat die kind van God is, dwz. beminnenswaardig in zichzelf en niet omwille van enkele uiterlijke sympathieke kwaliteiten. De andere is a priori de moeite waard om graag gezien te worden. Aan hem wordt dus veel vergeven. Christelijke liefde veronderstelt ten derde geloof in kleine tekens en is niet spectaculair. Het zijn de kleine stappen en gebaren die het doen. Geen grote en dure cadeaus. Een heel eenvoudig teken op een goed gekozen moment, zo natuurlijk mogelijk, kan het best de meest intense gevoelens uitdrukken. Tederheid is altijd broos. Maar wij hebben het vertrouwen dat de andere sterk genoeg is om het broze teken naar waarde te schatten en te beschermen. Het christendom gebruikt geen spektakelgeschenken, maar fijne symbolen!

Christelijk liefhebben is ten vierde meer dan een gevoel; het is vooral een keuze. Sommigen denken dat alles spontaan moet gaan. Wat niet spontaan opkomt uit het hart, lijkt hen niet echt, maar artificieel. Liefde kan natuurlijk niet ontstaan zonder het spontaan, aantrekkelijk gevoel. Maar als de liefde groeit, een crisis doormaakt en reëler wordt, dan weten wij het maar al te goed: om lief te blijven hebben, om de andere graag te blijven zien, moet je ervoor kiezen. Die dagelijks opnieuw genomen beslissing is de meest echte manier om te beminnen. Gelukkig komt er ook de ervaring bij gekozen te worden. En dat is weer een nieuwe reden tot nog grotere dankbaarheid. In het christendom mogen wij ervoor kiezen te beminnen en wij worden gekozen en bemind!

Liefde naar Jezus' maat veronderstelt ten vijfde vooral gave van onszelf, onszelf achteruit stellen en de anderen laten voorgaan. Wij mogen het nooit vergeten: vóór Jezus Zich in de Eucharistie als Brood geeft, breekt Hij Zichzelf, deelt Hij Zichzelf. En als men een stuk brood breekt, dan weet men vooraf nooit precies waar de breuklijn zal lopen. Maar ergens zal het pijn doen, in ieder geval. Christelijke liefde is inderdaad altijd gekruisigde liefde, liefde die weet dat er altijd een stuk opoffering, zelfverloochening bij hoort, liefde die erop uit is zichzelf weg te cijferen en de andere te laten groeien. Liefhebben naar Jezus' maat betekent: belangeloze zelfgave. "Daar alleen kan liefde wonen, daar alleen is 't leven zoet, waar men, stil en ongedwongen, alles voor elkander doet." Dat is dus christelijk liefde: er uitdrukkelijk voor kiezen dankbaar, vergevend en belangeloos lief te hebben en dat doorheen de kleine tekens van elke dag.

Wie kan dat opbrengen? Het lijkt ons soms een hele opgave. Dat kunnen wij alleen als wij heel diep geloven dat de verrezen Heer met Zijn Liefde, die sterker is dan elke dood, levendig in ons aanwezig komt om er als een krachtbron werkzaam te zijn. Het is dus hoog tijd dat die krachtige Liefdegeest weer over ons neerdaalt. Die Geest zal ons echt leren liefhebben zoals Jezus ons liefheeft.

Pater Frans s.j.